



« Če je vsa ta moč prišla iz rož, potem jo mora imeti v sebi tudi čebela, ki je ves čas v stiku z njimi. »

KARL VOGRINČIČ

Da te lahko nekdo z nečim tako navduši, da se tega lotiš tudi sam, čeprav tega ni počel nihče od tvojih prednikov, je pred 40 leti ugotovil tudi Karl Vogrinčič iz Močne v perniški občini. Rudolf Pivec, njegov sodelavec v mariborski Avtoobnovi, kjer je bil Karl zaposlen kot vodja razvoja, mu je s takšnim navdušenjem govoril o čebelah in čebelarstvu, da se je nekega dne odločil, da bo čebelar tudi sam. Tako za vzorec si je kupil panj, da bi s kolegom mizarjem čez zimo delala panje. Pa se je zgodilo, da je imel že tisto jesen tri čebelje družine. In je začel čebelariti. In ostal čebelam zvest vse do današnjih dni, ko ni samo čebelar temveč tudi apiterapevt. Res je, da so ga vmes čebele za nekaj časa zapustile. Potem se je odločil, da se bo s čebelami ukvarjal predvsem za svojo dušo in ne za to, da bi z njimi služil. In se je začela nova zgodba.

Je bilo pred 40 leti, ko ste bili mladi čebelar, kaj drugače kot je danes?

»Začetki niso bili preprosti. Ne poznaš tehnologije, ne znaš delati, preveč si radoveden in gledaš v panj in s tem motiš čebele. Za čebelo še danes prav ne vemo, kaj oziroma kdo je. Ni namreč divja žival, pa tudi domača ne, saj se v bistvu ni pustila udomačiti. Čebelji dom je še vedno gozd. Človek jo je v tem času na neki način zmanipuliral. Čebela je bila na planetu namreč prej kot človek. Pravijo, da se je človek postavil na dve nogi prav zaradi čebel. Čebela namreč krepi jaz, samozavest in pokončnost. Čebelarstvo kot gospodarska dejavnost je po moje zelo zgrešena. Z njo namreč manipuliramo in izkoriščamo čebele. Radi bi imeli petdeset kilogramov medu po panju, pa se nam zdi še premalo. Pa sto kilogramov in je spet premalo. To je tako kot s kravo. Krava je imela štiri seske za tele, danes pa imate pri jaslih tako rekoč privezane vime. Pa dobite 50 litrov mleka pa bo premalo, pa bo 100 litrov, pa bo premalo. Pohlep je namreč neizmeren. In po tem bi radi pili zdravo mleko in jedli najboljši med. Nekoč se medu ni

dalo kupiti. Med je bil na kmetijah, ki so bile samooskrbne, normalni, sestavni del kmetije. Dva, trije panji oziroma koši, to je bilo za zdravilo. Če ste med dobili, je bilo to nekaj posebnega. In še danes, če dobite med, vam srce drugače zaigra kot če dobite steklenico vina ali pa klobaso. In po tem smo začeli čebelarjenje razvijati kot gospodarsko dejavnost. Zato so čebele danes zmanipulirane in izkoriščane, kar na dolgi rok ne pomeni nič dobrega. Prišla je bolezen. Varoja je morala priti, pa tudi druge težave. Ko sem sam začel čebelariti, teh težav ni bilo. Lepo si počakal, da bo narava naredila. Med si iztočil enkrat, drugače pa so ga imele čebele za svojo hrano. Danes pa vidite kaj se dogaja. Imate kontaminirane panje, kontaminirani vosek, vosek je posoda za med in potem se bo zgodilo, da bo kontaminiran tudi med. In smo v začaranem krogu.«

Kako se je nadaljevala vaša zgodba?

»Čez zimo sem imel v začetku 15 panjev. Panji so bili dragi in nisi si jih mogel privoščiti. Spomladi sem imel 12 panjev

in postavil sem čebelnjak. Naslednje leto sem ga razširil na 24 panjev. To govorim o AŽ panjih. Začel sem z njimi in jim ostal zvest. Takrat se je govorilo, da je ta panj za naše razmere najboljši. Čeravno je moj učitelj rekel, ko je v naravi vse v redu, je tudi kartonasta škatla dobra. Čebele bodo že naredile prav. Da so samo v naših glavah takšni in drugačni panji in vsak bi rad naredil neko inovacijo. Čebela pa sama naredi kot je zanjo prav. To danes vem. Takrat pa sem verjel, da je velika teorija in velika znanost v panjih. Pa ni. Velika znanost je, kako boš ohranil naravo, da bo čebela v naravi živela v zdravem okolju. Potem nam bo tudi nekaj pustila.«

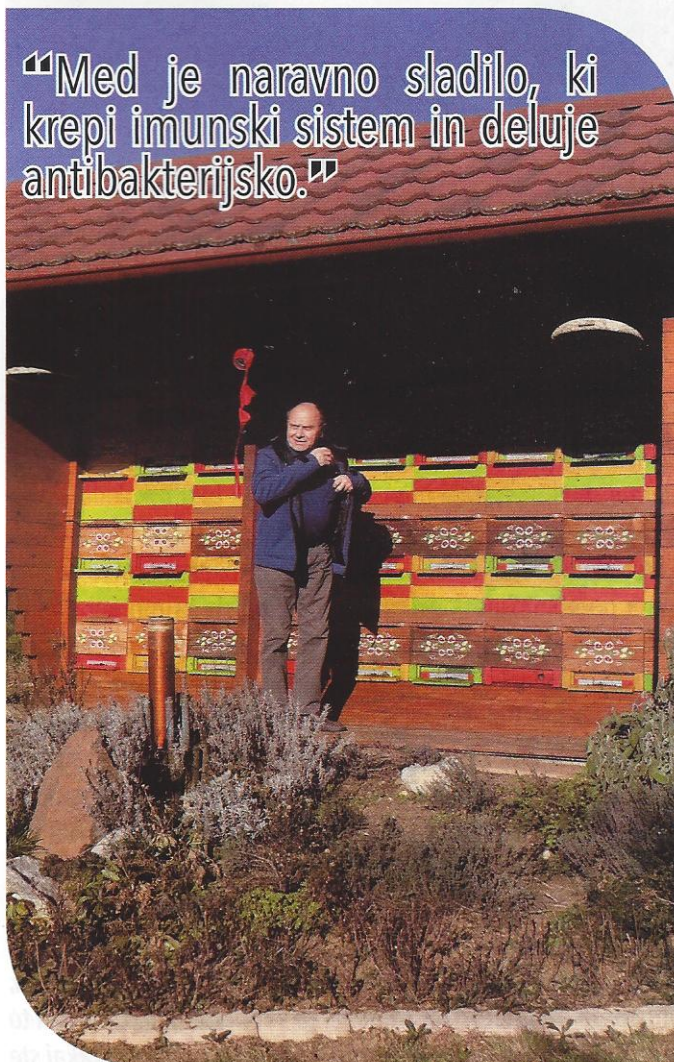
Kaj to pomeni?

»Da ni prav, da vzamemo čebeli med, čebela ga namreč potrebuje zase. Rudolf Steiner, oče biodinamičnega kmetovanja je dejal, da če je vse v redu in vse normalno, lahko vzamemo 20 odstotkov čebeljega pridelka. Kaj pa mi delamo? Vse poberejo, še panj bi vrgli v točilo, če bi iz njega kaj priteklo. Čebelam pa damo sladkor, ki pa vemo, kaj je. In to leto za letom, pa šarimo po panjih in motimo red čebel. Po tem pa se čudimo, da so te bolne. Ukrajinski čebelar in znanstvenik Peter Ivanovič Prokopovič si je pred 200 leti kot inovator, ki je mislil, da veliko ve, izmislil satni okvir. In ko je bil ta narejen, se je pojavila možnost za manipulacijo s čebelo. Dokler je bila čebela v drevesu in ko je bila še v košu, tega ni bilo mogoče delati. Sama si je zgradila satje in sicer tako kot je njej energetsko odgovarjalo. In to je bilo zanjo zdravo okolje. Danes pa delamo satne osnove ljudje in spet tako kot si jih zamišljamo v naših glavah. Ni namreč vseeno kakšen je premer teh lukenj. In so rekli, naj bo 5,2 cm, da bomo imeli večjo čebelo, da bo več medu prinesla. Spet manipulacija. Vidim namreč čebele, ki prosto živijo in si ustvarjajo satovje v koših, da so manjše kot tiste, ki jih dajemo v satno osnovo. V bistvu ne vemo, kaj vse delamo narobe, vsak dan pa vidimo in po številu bolezni ugotavljamo, da delamo nekaj narobe. In po tem reče nekdo, ki na tem služi, da je tako najboljše.«

Vi torej delate in razmišljate drugače.

»Res je. Pri 24 panjih, kolikor sem jih imel pred leti, se je zgodila tranzicija. Prej sem prišel ob dveh popoldan iz službe, delal sem kot vodja razvoja v Avtoobnovi v Mariboru in popoldan sem imel čas za svoje čebele. Ko pa sem ustanovil zasebno firmo, sem začel prihajati domov šele zvečer. Poleg tega je prišla varoja, treba se je bilo soočiti s tem problemom, se marsičesa naučiti in zato je zmanjkalo časa. Problemov je bilo preveč in čebele so me zapustile. Kar nekaj let sem imel na dvorišču prazen čebelnjak. Po nekaj časa sem ga obnovil in si rekel, zdaj bom pa delal s čebelami za mojo dušo. Pred tem sem veliko potoval, raziskoval, veliko bral in v tem času je nastal čebelnjak, v katerem zdaj gradimo zgodbo apiterapije. Delal sem ga zase, v butični izvedbi, in nisem niti slutil, da bo zanimanje tako naraslo. Pa se je zgodilo, da so začeli prihajati k nam ljudje iz vseh koncev sveta. Tudi po dva avtobusa na

dan, kar je bilo že kar malo moteče. Vsak namreč ne pride s pozitivno energijo in ni dobro, da se takšna množica ljudi obrača po čebelnjaku. Zato v bistvu ne želimo delati neke velike zgodbe in biznisa. Še zmeraj verjamem v tisti stari rek, da te čebela takšnega pusti kot te najde. Da, če greš v materialne sfere, da to ni dobro. Tudi če to prinese denar, energijsko to ni v redu.«



«Med je naravno sladilo, ki krepi imunski sistem in deluje antibakterijsko.»

Pa vendar, preden se dotakneva drugega dela vaše zgodbe, apiterapije, kaj bi lahko rekli o medu?

»Med je naravno sladilo, ki krepi imunski sistem in deluje antibakterijsko, čebele pa so edine žuželke, ki delajo hrano za ljudi. Med sicer uporabljamo za lajšanje prehladnih obolenj pa tudi za celjenje ran. Z medom si lahko pomagamo pri nespečnosti pa tudi hujšamo lahko z njegovo pomočjo. Med vsebuje različne sladkorje, minerale, vitamine, aminokisliline in antioksidante, zato v medu prisotne snovi delujejo antibakterijsko in protivnetno in lajšajo asimilacijo kalcija ter s tem preprečujejo osteoporozo. Poleg tega ima med nižji glikemični indeks od belega kristalnega sladkorja. Med je v bistvu naravno živilo, ki je obstojno brez vsakršnih aditivov. In med je v bistvu uporaben tako v kulinariki kot v zdravilstvu. Z njim pripravljamo tako sladice kot mesne jedi pa tudi solatne prelive. Napitek iz medu in mleka recimo pomaga k mirnemu spancu, če pa si ga privoščimo zjutraj za zajtrk, bomo ves dan polni energije.«



Kakšna pa je vaša ponudba?

»V naši ponudbi imamo odličen cvetlični med, imamo pa tudi kremni med in kremni med s cimetom pa tudi čokolado. Poleg tega lahko pri nas dobite čebelje satje oblito z medom. Ko govorim o kremnem medu je treba povedati, da je to naravni med, ki smo mu s posebnim postopkom mešanja, ne da bi mu kaj dodali, spremenili teksturo. Kot takšen je še posebej primeren za razne namaze, saj ni tekoč in ne polzi s kruha. Zelo primeren je tudi za mešanje z raznimi dodatki kot so čokolada, maslo, orehi, suho sadje in podobno. In ne pozabite, med krepi vaš imunski sistem. No, novost, ki jo ponujamo, pa je še med s praženim sezamom. Za nego kože pa imamo tudi rastlinsko milo z dodanim medom in propolisom ter propolis v obliki mazila. Pa seveda sveče iz čebeljega voska in še bi se kaj našlo.«

V vaši ponudbi je tudi masaža z medom, inhalacijska komora, prostor za meditacijo ter zdravljenje s čebeljimi piki, ampak to je že drugi del vašega delovanja, apiterapija. Kako in zakaj ste se odločili, da postanete apiterapevt?

»Ta zgodba se je razvijala, ni bila načrtovana. Nisem rekel, zdaj pa se bom ukvarjal z apiterapijo. Človek je tisočletja preživel z rožo in čebelo, fitoterapijo in apiterapijo, pa če se je tega zavedal ali ne. Danes pa gremo k zdravniku, ta napiše recept, gremo v lekarno in gremo iz lekarne obloženi s tabletami kot da bi bili v trgovini. V glavi imamo fikcijo, da bo tableta vse pozdravila. V bistvu je bilo pri meni vse skupaj bolj intuitivno kot razumsko - kako se vrniti k naravi. Pri tem ko sem potoval okrog, sem začel srečevati določene apiterapevte. Eni so se ukvarjali s čebeljimi piki, drugi z masažami, tretji z inhalacijami in po tem sem po svoji intuiciji sestavil svojo zgodbo. Tako da lahko v našem čebelnjaku delamo klasiko, tisto malo medu poberemo, imamo protistresno komoro, kjer se lahko človek odklopi od tega vsakdanjega balasta, lahko meditira, ima pa za ozadje kuliso zvoka čebel in čebeljo energijo. Na dihala pa blagodejno vpliva predvsem zrak iz panja. Imamo tako narejeno, da lahko priklopimo masko na panj in človek inhalira zrak in aerosole iz panja. V panju je konstantna temperatura, ki je enaka človeški temperaturi, potem imate tam med, vosek, propolis,

zadelovino, matični mleček ... Ves ta miks je odličen za dihalne organe.

V avstrijskih Dolomitih je čebelar, v kraju, ki se mu reče Čebelji svet, naredil nekaj podobnega. Samo tam ima to patentirano in na veliko. Deset ležišč, deset panjev, deset inhalacij. Tam sem to videl, pa sem rekel, da bom naredil zase. Mi imamo eno mesto, kjer je devet panjev oddvojenih za to in pri nas tega ne moreš legalizirati in tržiti, to delam bolj razvojno in zase. Poleg tega to poteka sezonsko. Zdaj so čebele v najbolj globokem mirovanju in se v panju nič takšnega ne dogaja. Aprila, ko se prebudi narava, pa se začno aktivnosti v panju. Dokler je narava živa, je veliko aktivnosti v panju, veliko cvetnega prahu, propolisa in medu, takrat so ti aerosoli bogati in takrat je mogoče obiskati inhalacijsko komoro in vse, kar ponujamo v okviru aromaterapije. Zdaj pa bi s svojo prisotnostjo samo motili čebele.«

Pri tem vdihovanju zraka iz čebelnjaka ste omenili, da je v njem tudi cvetni prah. Kaj pa ljudje, ki so alergični nanj?

»Prav zaradi tega je treba biti pri takšnih terapijah še posebej pozoren in pazljiv. Začeti je treba s kratkim časom. Nekateri so alergični na cvetni prah, drugi na propolis. In tu delamo napake, ko jemo češnje ali marelice sredi decembra. Morali bi jesti samo tisto, kar zraste v našem okolju. Tako pa vnašamo vse mogoče tujerodne rastline in sadeže, s tem pa tudi marsikaj, kar povzroča alergijo. Zato je takšno terapijo treba začeti počasi. In kdor je alergičen na cvetni prah ali kakšen drugi čebelji proizvod, na takšne terapije ne more. V Avstriji je tako narejeno, da imajo zdravniško pomoč in kontrolo, da gre vsakdo, ki želi na apiterapijo, najprej k zdravniku. So primeri ko imajo astmatiki vdihovalnike, ko pridejo na terapijo, in ko vdihuje zrak v čebelnjaku deset dni dvakrat na dan po pol ure, in po desetem dnevu lahko vdihovalnik odloži. Pri nas sicer ne delamo v takšnem, imamo pa sistem za to tudi razvit. Tako da če bi se kdo od mojih otrok odločil, da to razvije oziroma razširi, bi imel vse možnosti za to.«



»Čebele pa so edine žuželke, ki delajo hrano za ljudi.«

Druga vaša posebnost pa je zdravljenje s čebeljim pikom.

»To pa je to. To je v bistvo tisto, zaradi česar sem se posvetil apiterapiji. Moj mentor, Rupert Pivec, oče znanega mariborskega zdravnika Gregorja Pivca, ki me je navdušil nad čebelami, mi je govoril tudi o doktorju, revmatologu in apiterapevtu Filipu Terču, ki je velik del svojega življenja preživel v Mariboru, kjer je na pobreškem pokopališču tudi pokopan. Takrat se me to sicer ni tako dotaknilo, leta 2012, ko sem na simpoziju v Pivoli ob obletnici Terčevega rojstva, 30. marca prevzel vodenje sekcije za apiterapijo pa se je začela zgodba drugače odvijati. Ta sekcija ima med drugim nalogo informiranja in ohranjanja spomina na dr. Terča. Takrat smo imeli široko razstavo in po simpoziju so prišli k nam nemški apiterapevti s prošnjo, če bi lahko dobili to literaturo, da bi napisali monografijo o dr. Filipu Terču. Pa so rekli naši, da če bo kdo napisal monografijo, bomo to mi. Gregor Pivec se je lotil pisanja, ker pa so nam manjkali podatki o Terčevem rojstvu in življenju do fakultete na Dunaju, od koder je po tem prišel v Maribor, sva se z ženo lepega dne odpeljala na češko nemško mejo, v Praporišče, njegov rojstni kraj. In v enem dnevu sva tam dobila podatkov za celo knjigo. Ker kraja nisva poznala, sva se najprej napotila v gostilno, kjer se je izkazalo, da je bil njen lastnik Črnogorec, ki nama je po tem svetoval in pomagal priti do podatkov in odgovornih ljudi, ki so Gregorju Pivcu poslali vse potrebne podatke za knjigo, še preden sva se z ženo vrnila domov. Vendar se zgodba tu ni končala. Na češkem sem obljubil, da bomo knjigo prinesli v dar, ko bo gotova. Pa dr. Bauerjeva, ki nam je pomagala, verjetno ni verjela, da jo bomo res. Naslednje leto smo to res naredili in takrat nas je sprejel tudi župan bližnjega mesta. V bistvu so Čehi šele z nami začeli spoznavati kdo je bil Filip Terč. Bil je tudi narodni buditelj in velik mož. Sodeloval je tudi pri izgradnji mariborskega narodnega doma, bil je vizionar in mislim, da bi ga morali tudi v Mariboru bolj vključiti v svojo turistično zgodbo.

Župana na Češkem je tako razveselilo, da neki drugi narod ohranja spomin na njihovega rojaka, da je dejal, da mu bodo v njegovi domači vasi postavili spominsko ploščo. Mi smo med tem izvedli tečaj za apiterapevte. Sekcija je štela že 150 članov. Na prvi razpis, 2014, se je prijavilo 60 članov, na drugega čez 50. Pa tudi tretja generacija je štela čez 50 slušateljev. Zanimivo je, da se na te tečaje vpisujejo tudi farmacevti, veterinarji, skratka struktura, ki jih to zanima. Zavest o tem, da se moramo vrniti k naravi, je vedno večja.«

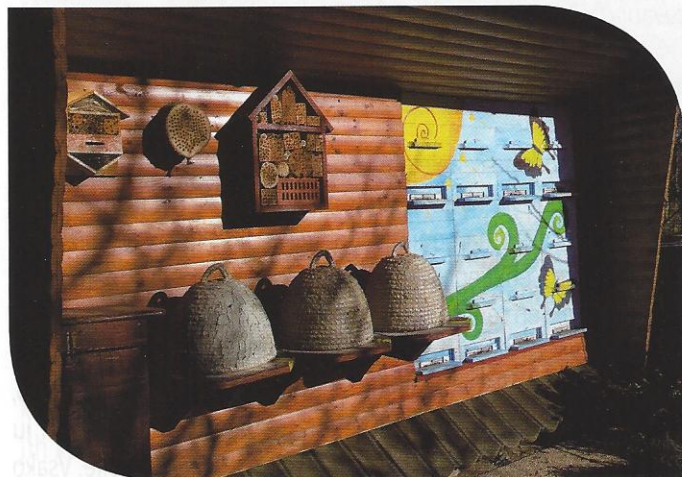
Seveda se apiterapija s Terčem ne konča.

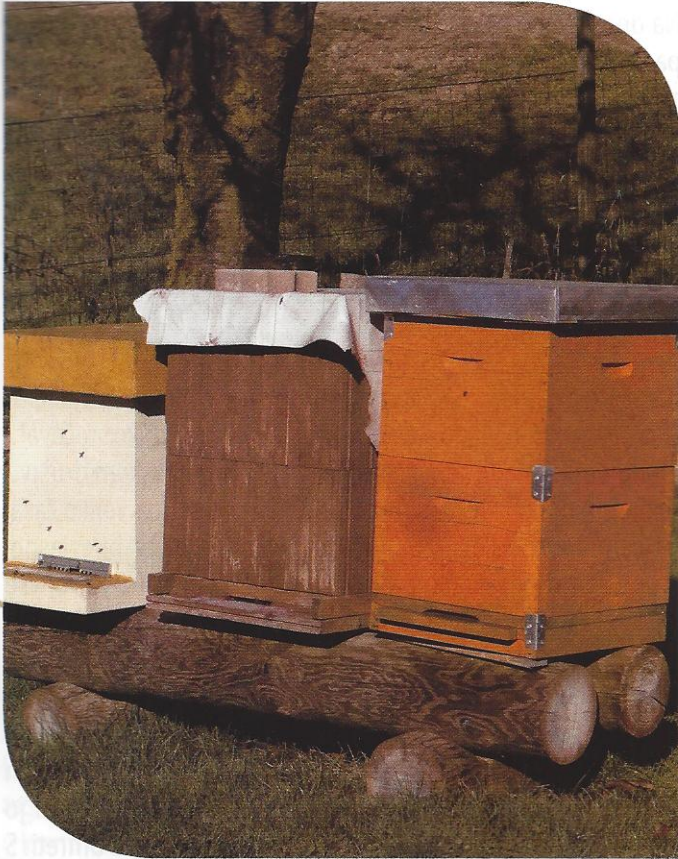
»Ne, seveda ne. Pa tudi naši stiki s češkimi čebelarji in Terčevim rojstnim krajem ne. A to je že druga zgodba. Morda še to, da je knjiga prevedena tudi v nemščino, češki prevod se pripravlja pa tudi angleški. Filip Terč je bil, kar se zdravljenja s čebeljimi piki tiče vizionar. V knjigi je 170 primerov, kjer je zapisano za vsakega bolnika, kakšne težave je imel, kakšen je bil, koliko pikov je dobil. 650 pacientov je zdravil na ta način in je imel 85 odstotni uspeh. Takrat je hotel to dati kot nekaj dobrega medicini. Pa so mu rekli doktorji, Terč, ne se hecat. Mi rišemo anatomske atlase, gradimo sodobne laboratorije, ti pa z neko čebelico in njenim strupom. Ampak on je bil vizionar in je vedel, kaj bo. Zdaj, po 100 letih je spet aktualen. 30. marec, njegov rojstni dan, je tako postal svetovni dan apiterapije. Je pa zanimivo, da je to predlagal mehiški čebelar.

Na drugi strani velike luže so ga očitno bolj poznali in cenili kot pa doma. Mislim, da je to temelj na katerem moramo graditi apiterapijo. Je pa res, da je on delal direktno s čebeljimi piki. Če malce pogledamo antropozofijo, in če imamo neko zavest, potem vemo, da nimamo pravice ubijati čebel. To je en problem. Če apliciraš čebelo, tistega ki mu to apliciraš, to boli. Še večji problem pa je, če pride do alergije, do šoka, potem lahko človek celo umre. Zato smo mi šli razvijati nekaj drugega, in smo naredili APIT, novo enostavno in učinkovito pomoč.«

Kako ste prišli do tega oziroma kaj je to APIT?

»Preden sem prišel do tega spoznanja, sem se veliko srečeval z biodinamiki. Hodil sem v tečaj pri našem podravskem društvu za biodinamiko in priznam, da sem potreboval kar veliko časa, da sem začel delati red v svoji glavi. Nič mi bi bilo jasno. Kazali so mi preparate, pa gnoj iz roga, vse je bilo novo, vse sem prvič slišal. Ko gledaš rezultate, tista majhna steklenička baldrijana ali pa kamilic ali pa regrata, kakšno moč ima. Ali pa gnoj iz roga. Potem pa si rečeš, če je vse to, ker je v teh majhnih stekleničkah prišlo iz rož, po tem mora imeti to v sebi tudi čebela. Čebela je namreč v stiku z vsemi temi rožami. In sem prišel na idejo, kako bi od čebele vzel informacijo in jo spremenil v nekaj, da čebeli ob tem ne bi bilo treba umreti. S to idejo do Poharjevega inštituta v Nemčiji, kjer delajo nekaj podobnega za živinorejo, na osnovni informacij. To so namreč informacije. Vendar, tam so znali informacijo vzeti, napikal sem se s čebelo oziroma želom, in tisto želo so vzeli, z neko čudno snemalno napravo, bile so zlate in srebrne plošče, ga posneli, niso pa znali, ali pa takrat še niso znali to reproducirati. V bistvu gre tu za nekaj podobnega kot v glasbi. Kjer se pesem posname, potem pa imamo možnost reprodukcije. In to delaš kolikor hočeš. Potem sem srečal Vilija Poznika iz Celja. Ko se je ustanavljalo združenje integrativne medicine, smo se želeli z našo sekcijo v to vključiti, imeli smo velike ambicije, kako bo to vse oh in ah, dokler niso zdravniki spet vse vzeli v svoje roke in druga alternativa ni bila upoštevana. No, da se vrnem k Viliju Pozniku. O njem sem prej bral in slišal, nisem pa vedel, da bom lahko z njim kdaj sodeloval. Ideja mu je bila všeč in v zelo kratkem času je to idejo materializiral in dobili smo APIT. Apiterapijo kot vedo, ki je stara toliko kot človek in informacijsko tehnologijo, ki nam jo je predstavil Nikola Tesla. Prenos informacij po skalarni poti. In to se zdaj dogaja.«





APIT je torej ...

»APIT je v bistvu posebna metoda, s katero smo uspeli združiti delovanje apiterapije z novimi znanji informativnih tehnologij. V bistvu gre za dve nalepki, v katerih imate prevzete vse čebelje informacije – strup, matični mleček, propolis, celo mumijo in še več sto drugih dobrih informacij, ki pomagajo zmanjšati bolečine in poskrbijo za boljše počitje. Dosedanje raziskave potrjujejo njihov učinek pri boleči hrbtenici, bolečinah v sklepih, bolečem veznem tkivu, pri udarninah, glavobolu, zobobolu, bolečih menstruacijah in še bi lahko našteval. Informacija čebeljega strupa deluje kot čebelji strup, je pa njena uporaba povsem varna. Dotik s kožo in prehajanje informacij čebeljega strupa in drugih informacij v telo ne povzroča bolečin in oteklina, kar se je dogajalo pri klasičnem pikju, predvsem pa izključuje anafilaktični šok, ki ga lahko povzroči pik čebele. V bistvu nalepki, na eni je podoba čebele, na drugi pa so števila, enostavno nalepimo na boleče mesto v obliki obliža, s pomočjo lekarniškega lepilnega traku, mikroporja, širokega 2,5 cm in sicer tako, da nalepki odlepimo od osnove in ju nalepimo na lepilni trak. Slikovna stran nalepke mora biti na koži. Nalepk ne smemo shranjevati v območju sevanja (televizija, računalnik, mobilni telefon).«

Kaj pravzaprav vsebujeta ti nalepki in kako dolgo ju lahko nosimo?

»Nalepka s podobo čebele nosi v sebi informacije čebeljega strupa in vse ostalo, kar nam čebela nudi, druga nalepka pa številne druge informacije, ki so namenjene dobremu počutju in so podpora informacijam čebeljega strupa. Nalepki delujeta le v paru in ju nalepimo kakšen centimeter drugo od druge. Nalepki delujeta tako dolgo dokler sta celi. Ko se zmečkata ali raztrgata, ne delujeta več. Bolj dolgo ju paziš, bolj dolgo deluje. Kakšne tri, štiri mesece zagotovo, potem pa tudi zaradi potu začneta razpadati. Med tuširanjem ju ni potrebno sneti. Nosimo ju, dokler se ne počutimo bolje. Vsako

telo se namreč odziva po svoje, zato se je treba poslušati. Če se vam zdi, da je delovanje premočno, da vas srbi ali da ne morete spati, ju za nekaj časa odstranite, da se organizem pomiri, potem pa jo ponovno nalepite. Pri dotrajanem lepilnem traku stari trak odrežite in vse skupaj nalepite na novi lepilni trak. Pazimo pač, da ne poškodujemo nalepk. Mislim da smo s tem naredili inovativno stvar. Vse drugo so karaoke. Vseeno kako boš pobarval panj, čebela svoje naredi.«

Čemu pa je takšna nalepka z informacijo čebeljega strupa namenjena?

»V prvi vrsti smo to delali zato, da bi zamenjali čebelji pik pri bolečinah, da bi torej delovalo protibolečinsko. V bistvu pa še ne vemo, proti čemu vse še pomaga. Mislim da sta samo dva odstotka ljudi, ki so to uporabili, rekla, da jim ni nič pomagalo. Imamo primere, da je prišlo do regeneracije. Tak primer sem imel tudi sam. Pred 28 leti sem imel prometno nesrečo, bilo je čelno trčenje, kjer sem si prelomil stopalnico, kar pa ni bilo diagnosticirano. To se mi je zgodilo v Ljubljani in ko sem prišel v mariborsko bolnišnico, sem imel že celo modro nogo. Čeprav so nogo slikali, niso nič videli, ko pa so ugotovili kaj je, je bilo prepozno za operacijo. Leto dni so se mučili, da so mi stopalo obdržali. Potem sem moral imeti na tisti nogi za številko večji čevlji. In Miranu Trontlju sem lahko zmeraj povedal, kdaj bo slabo vreme. Ko sem si dal ti nalepki na nogo, samo pol meseca sem ju nosil, ko se mi je stopalo znižalo in zdaj spet nosim na obeh nogah čevlje enake številke. In tudi bolečin nimam več takšnih kot sem jih imel. Nisem pa noge slikal, tako da ne vem, kaj se je zgodilo. Ampak nekaj se je zagotovo, če se je stopalo spet znižalo.«

